

Socialt udsatte parkeres i ressourceforløb

Af Julie Pedersen & Amalie Hermansen

Politiske konsulenter ved Den Sociale Retshjælps Fond

Socialt udsatte er en kompleks gruppe af mennesker, som samfundet i dag har mange udfordringer med – gruppen rummer nemlig mange forskellige typer af socialt udsatte, spændende fra den hjemløse til akademiker, der havner på kontanthjælp. Det er derfor ikke samme type hjælp de forskellige typer kræver, og derfor er det vigtigt, at staten tager stilling til, hvorledes disse borgere hjælpes bedst. Især er det vigtigt, at ressourceforløbet er meningsfuldt for borgeren, hvilket Rådet for Socialt Udsatte bakker op omkring. Vi ønsker derfor at sætte fokus på vigtigheden af ikke at parkere socialt udsatte i ressourceforløb.

I Den Sociale Retshjælps Fond spørger vi, hvad det er vi vil med de udsatte? Vil vi trække dem gennem flere ressourceforløb uden et egentlig formål, eller vil vi rent faktisk hjælpe dem ud af deres udsathed og hjælpe dem med at skabe et værdigt liv?

Tak til <https://pixabay.com/> for lån af billede.

Gruppen, vi i daglig tale kalder for socialt udsatte, består af mennesker med en lang række problemstillinger, som oftest består af en blanding af fysiske og psykiske udfordringer. Det kan være den hjemløse, der har mistet alt i en skilsmisse, alkoholiker, som er blevet fyret og nu står i en uoverskuelig livssituation, misbrugeren eller den prostituerede, der ikke føler, at der er nogen anden udvej eller akademiker, der på grund af et stressforløb ikke længere kan varetage sit nuværende job og aldrig kommer til at kunne det i fremtiden.

Flere regeringer har igennem adskillige stramninger på socialområdet lagt op til, at socialt udsatte er en gruppe af borgere, som "bare kan tage sig et arbejde" og dermed forsørge sig selv og sine nærmeste. Problemet er bare, at de socialt udsat-

te, som vi og mange andre organisationer til dagligt er i kontakt med, grundet deres massive problematikker ikke er i stand til at kunne varetage et job.

Grundet stramningerne fremgår det nu, at alle borgere, hvis arbejdsevne er uafklaret, skal igennem et ressourceforløb, hvor borgeren igennem en fastsat periode på 1-5 år skal i arbejdsprøvning inden for de kompetencer, som borgeren har. Ressourceforløbet kan dog også omfatte behandling såsom psykologforløb, undersøgelser på sygehus mv. Formålet med ressourceforløbet er at få afklaret borgeren, således arbejdsevnen kan fastslås, hvorefter man kan visitere borgeren til det rette sted. Udfordringerne ved ressourceforløbene er dog, at kommunen ofte ikke har de rette redskaber at gøre brug af, når borgere med dårlige perioder henvender sig. Eksempelvis kan psykisk syge have perioder, hvor de godt kan arbejde, men hvad så med de perioder, hvor de ikke kan?

Det er problematisk, når udsatte borgere kommer ind på jobcentret og visiteres videre i systemet, selvom speciallæger og læger fra psykiatrien vurderer, at borgeren ikke har nogen arbejdsevne. Selvom lovgivningen giver plads til, at kommunerne kan give borgerne førtidspension uden om ressourceforløbene, vælger mange alligevel at følge bestemmelsen om, at "alle tiltag skal være udtømte". Her er det dog værd at bemærke, at alle tilbud

aldrig kan udtømmes. Der vil altid være et andet tilbud, en anden behandling eller en ny type medicin.

Ifølge Rådet for Socialt Udsatte skal det give mening at sætte folk i ressourceforløb. Formand Jann Sjursen udtaler:

"Det giver mening, når folk er i en situation, hvor de har mulighed for at komme sig. Men det giver ikke mening, hvis borgeren er syg og har prøvet 117 andre ting, for at komme sig".

For nogle borgere er det en god ting at komme i ressourceforløb, men det er vigtigt, at det giver mening.

"Det er et spørgsmål om at komme sig i livet og ikke blot i arbejdslivet"

siger Jann Sjursen. Vi har i Danmark indrettet et system, som burde samle alle op. Problemet er desværre, at det ikke sker. Det er vigtigt for os at målrette de rette forløb til hver enkelt borger, for det skal give mening at sætte en borger i gang med et ressourceforløb. Der må ikke ske en forværring i den udsattes tilstand i dennes kamp for at komme på en berettiget førtidspension, og vi må derfor som samfund erkende, at vejen frem er en indsats, hvor man tager udgangspunkt i borgeren frem for systemet.